

KAPITOLA 1

STALO SE TO TEPRVE DVANÁCTÝ DEN roku 2016. Zbývala čtvrt hodina do dvacáté hodiny. Stadion Newcastleu United, mnoha zajímavými příběhy opředený St James' Park, se naplnil až po střechu, aby mohl sledovat další souboj svých „magpies“, jak se hráčům tohoto tradičního anglického klubu říká. Tentokrát proti slavnému Manchesteru United. Pro těch skoro šedesát tisíc lidí, kteří onoho chladného lednového večera přišli, není fotbal jen sportem. Fotbal je zapsán do jejich duší a tvoří součást jejich charakterů a obrovskou měrou se podílí na jejich životním stylu. V tom je Anglie jedinečná na celém světě.

Do zápasu zbývaly poslední vteřiny, a pokud byste na stadionu byli taky, poznali byste, že jsou v životě okamžiky, kdy pocity a atmosféra mají takovou sílu, až máte dojem, že vás zahalují jako deka a vtahují vás do sebe tak mocně, že jste současně plni očekávání až vzrušení, ale taky tak nějak příjemně nervózní. Dvanáctého ledna roku 2016 tito lidé totiž nepřišli do St James' Parku pouze proto, aby na vlastní oči viděli lákavou podívanou proti slavnému gigantovi. Přišli i kvůli tomu, aby naposled vzdali hold jejich někdejšímu gólmanovi Pavlu Srničkovi, jehož šokující smrt krátce po Vánocích uplynulého roku otrásla nejen celou jeho rodnou Českou republikou, ale stejně tak i fanoušky na Britských ostrovech.

Teď už byli na hřišti i hráči. Na jedné straně domácí oblíbenci jako třeba Rob Elliot, Moussa Sissoko nebo Aleksandar Mitrović. V řadě „Red Devils“ nikdo menší než David de Gea, Jesse Lingard nebo hvězdný Wayne Rooney. Trenér domácích Steve McClaren stál před střídačkou s očima zabodnutýma do trávníku a pár metrů od něj kouč Manchesteru United Louis van Gaal

neklidně přešlapoval z místa na místo. Vtom to přišlo. Pokud by se někdo snesl padákem do prostřed hřiště, pravděpodobně by neměl ani tušení, co se tady děje, reálně by mu hrozil infarkt z prožitého šoku. Nebylo to totiž ani zemětřesení, ani se nepřihnilo tornádo. A už vůbec tu nestartoval armádní tryskáč. To jen všech šedesát tisíc fanoušků začalo hromadně skandovat:

„Pavel is a *Geordie*! Pavel is a *Geordie*! Pavel is a *Geordie*!“ Bouře byla proti tomuto neškodná podívaná pro malé děti.

Na hrací plochu vyšel z tunelu muž okolo čtyřiceti let. Byl to Milan Srniček, Pavlův bratr. Celé to skandující publikum se mu proměnilo v jednu velkou, barevnou a nejasnou skvrnu, protože se mu z očí valily slzy. Horké až osvobuzující, a taky hodně velké. To asi proto, aby každá z nich dokázala ulevit rozbolavěnému srdci a obsáhnout v sobě tolik pocitů. Stesk, nostalgie, lásku, ale také hrdost. Hrdost na svého bratra, který si dokázal podmanit místní fanoušky natolik, že jej přijali za svého, a v sezoně 1995/1996, kdy se Newcastle rval do poslední chvíle – shodou okolností právě s dnešním soupeřem – o ti-

tul, jej jako už mnohokrát předtím ocenili tím nejčestnějším pokřikem, kterého se může hráč Newcastleu od svých fans dočkat. Skandováním totiž dávali tomuto rodákovi z Československa, o němž mnozí z nich ani nevěděli, kde na mapě leží, jasně najevo, že je jejich. Od této chvíle už navždy jen jejich. Už nikdy nebude vnímán jako cizinec z chudých poměrů, o kterém zpočátku pochybovali. Získal si jejich srdce daleko dřív, než se to povedlo jiným. Dokonce i spousta rodilých anglických hráčů si musela na takovou poctu počkat o několik let déle.

Jak to Pavel Srniček dokázal, si povíme později. Ale určitě to bylo hlavně tím, že fanoušci jsou především lidé, a proto cítili, že strážce jejich svatyně je nejen výborným fotbalistou, ale především čistým a dobrým člověkem. Získával si je přirozenou cestou a byl při tom opravdový, tak jako při všem, co dělal za dobu svého sedmačtyřicet let dlouhého života. Marná sláva, nejdůležitější věci lidského života bývají prosté a nemusíte o nich přemýšlet. Stačí, že je cítíte. Pavel Srniček byl člověk, jehož úsměv v kombinaci s pronikavými očima dokázal v druhých lidech zažehnout

jiskru, která už potom nikdy nezhasla, ale rozhořela se ještě intenzivněji.

Teď v St James' Parku pomyslně hořeli všichni. Vytvořili energii, jež má moc dělat s lidmi zázraky. I to, že dvoumetroví drsní chlapi, kteří se nebojí účastnit soubojů, při nichž praskají kosti, najednou brečí jako malí kluci, je přece svým způsobem jeden z takových zázraků. Toho večera ovšem neplakali pouze ti, kdo srdečného Pavla znali. V útrobách stadionu tento silný příběh dohnal k slzám místního údržbáře natolik, že si musel sednout na zem a hlavu skrýt do dlaní. Řidič autobusu, který zrovna zastavil na zastávce poblíž stadionu, uslyšel skandování a vybavil si, jak jako malý kluk stál dlouhou frontu na podpis Pavla Srnička, a když se dočkal, dostal od něj nejen podpis na klubovou kartičku, ale i okouzující úsměv a povzbuzení do jeho, tehdy začínající kariéry. I jemu najednou z očí tryskaly štiplavé slzy a jen zázrakem našel sílu je zahnat, aby mohl pokračovat v jízdě.

Když jsme u těch zázraků, nikdo neví, kdo nebo co dává lidem sílu překonávat nejtěžší životní zkoušky. Milan Srniček tohoto večera, a nejen

ROMAN SMUTNÝ

během něho, prolil hodně slz. Je to ale právě tato vyšší síla, která mu již brzy umožní jít dál a která mu taktéž poskytne víru. Víru, že smrtí přece nic nekončí, ba ani nemůže, protože všechno je možné. Pavel tohle dokázal vytvořit v srdcích lidí a bude díky tomu žít dál v jejich myšlenkách. Pravda, sice jinak, než tomu bylo donedávna, ale možná o to silněji.